

Kormánykitüntéseket adtak át, mintegy 40 ezer forint jutalmat osztottak ki

a 75 éves Szegedi Kenderfonógyár jubileumi ünnepségén

Több hete készültek a Szegedi Kenderfonógyár dolgozói üzemük 75 éves fennállásának ünnepére. Az 5 napig tartó ünnepségek közül a legjelentősebbekre szombaton került sor. Déltűn 1 órakor nyitották meg a »75 éves a Szegedi Kenderfonógyár« című kiállítást az MTEESZ Széchenyi téri helyiségében. A kiállítást augusztus 20-ig tartják nyitva.

Este 6 órakor a Vasútforgalmi Technikum nagytermében tartották meg az ünnepi nagygyűlést. Itt megjelent Nagy József nékönyvi ipari miniszter, Döbrentei Károly, a Könyvi ipari Minisztérium Len-Kenderipari Igazgatóságának vezetője, az MSZMP Csongrád megyei pártbizottsága képviselőjében Ábrahám Antal, a végrehajtó bizottság osztályvezetője, Törköly Ferenc és Kispál Jenő, a szegedi párt-végrehajtó bizottság osztályvezetői, Biczó György, a városi tanács v. b. elnöke.

Az ünnepi nagygyűlésen Nagygyörgy Mária elvtársnő, a vállalat igazgatója mondott beszédet. Bevezető szavaiban vázolta a gyár múltját, 75 éves történetét. Részletesebben elemezte a háromnegyed százados múlt gazdasági és politikai harcát, a dolgozók áldozatos munkáját. Ismertette a gyár eddigi eredményeit, s a jö-

vő feladatait. Elmondotta, hogy az elkövetkezendő feladatok nemcsak egyszerűen termelési, hanem nagyszabású felújítási munkákat is magukba foglalnak. Hangsúlyozta, hogy már felsőbb szervek is jóváhagyták a négy évvel ezelőtti megkezdődött rekonstrukciós munkák nagyobb mérvű folytatását. Ez a munka több millió forintot beruházást igényel majd.

Nagygyörgy Mária elvtársnő beszéde után Nagy József nékönyvi ipari miniszter üdvözölte a 75 éves Szegedi Kenderfonógyár dolgozóit, majd tizenkét kendergyári dolgozónak nyújtotta át a kormánykitüntést. Munka Erdemérem kitüntést kaptak Krizsán István, Pribék Tibor, Széll Katalin, Tóth Sándorné, Katona Imre, Krizsán György, Agócsi István, Korsós Gizella, Zengei János, Zöldi József, Hajós Istvánné és Agócsi János.

A Könyvi ipar Kiváló Dolgozója kitüntetést kaptak F. Nagy József, Ördög János és Varga Rózsa.

Miniszteri dicséretben részesültek Kukli Györgyné, Balogh Sándor, Ezsiás István, Papdi Sándor, Horváth Mihály, Grosz Vera és Sándor Lajosné. A kitüntetett dolgozókat a vállalat külön pénzzutalomban részesítette. Ezenkívül megjutalmaztak

hat nyugdíjas munkást, akik több évtizede dolgoztak az üzemben. Rajtuk kívül még 83-an kaptak pénzzutalmat. Ez alkalommal jutalomként több mint 40 ezer forintot osztottak ki a Szegedi Kenderfonógyárban. Ezután felolvasták Marosán György elvtársnak, az MSZMP Politikai Bizottsága tagjának üdvözlő levelét, amelyet a gyár dolgozóhoz intézett, majd ismertették az üdvözlő táviratokat. Üdvözölte a gyár dolgozóit üzemük 75 éves fennállása alkalmából Benke Valéria elvtársnő, művelődésügyi miniszter és Vég László, a könyvi ipari miniszter helyettese is. Az MSZMP Csongrád megyei és Szeged városi bizottsága nevében Törköly Ferenc üdvözölte a Szegedi Kenderfonógyár dolgozóit.

A jubileumi ünnepség kulturális műsorral folytatódott, amelyben nagy sikerrel szerepeltek a vállalat ének- és táncgyűjtésai. A műsor után mutatták be az egybegyűjtöttek a »75 éves a Szegedi Kenderfonógyár« című riportfilmet. Ezután még sorra együttmaradtak a minisztérium vezetői a Szegedi Kenderfonógyár dolgozóival: szórakoztak, táncoltak. A mulatság csak a hajnali órákban ért véget.

A mi fiataljainknak a szocializmus természetes, mert ebben a társadalmi rendben születtek vagy nevelkedtek

(Folytatás az 1. oldalról.)

Rültek. A tanácskozás kiálakult vélemény szerint az »izlésbeli modernség«, vagy magyarul izlésficam még nem feltétlenül jelent jampeséget, huligányságot. Mert a vagányságnak, a jampecodásnak nem is elsősorban a külső jevei a mérvadók.

Hogyan nevezhető jampecnak, vagy huligánknak az a fiatal, aki szorgalmasan elvégzi napi munkáját, szakmai ismereteit gyarapítja és igyekszik a legjobb szakmunkássá, vagy a legjobb termelővé válni az üzemben? Tisztelet munkatársait, az időseket, fizetését nem herdálja el, támogatja szüleit, a szocialista rendszert magának vallja és ennek ellenére csapottvállú kabátban, vagy csónadrágban jár.

Természetesen, ha a külsőt tekintjük, akkor ezt az egyébként tisztességes munkásfiút jampecnak mondánánk. Az is igaz, hogy egy jóízű fiú nem jár elefántokkal díszített nyakkendőben és nem vonaglik a modern táncok sulija alatt.

A külső csak következtetni enged, de egy-egy fiatal megítélésénél nem lehet csak a külsőből kiindulva vélekedni elmarasztaló konzekvenciákat levonni.

A »szakruha« nagy megdöbbenést keltett. A mi szokásainknak, izlésünknek nem is szimpatikus, mert mi jobb szeretjük, az olyan szabású ruhákat, amelyek megmutatják a csinos lányokat. Azért azt sem lehet elfelejteni, hogy hazánkban már volt egyszer divat a szakruha, hiszen úkányaink ilyen ruhákban jártak. S azon nincsen semmi csodálkozni való, hogy a kilencven ével ezelőtti divat ismét jelentkezik.

Melyik fiatal hanyagolja el öltözködését? Ilyen ügyeslővén nem is akad. A mai felnőttek is igyekeztek csinosan járni — persze szerényebb keretek között, amelyek megvoltak a társadalmi okai —, s ez a törekvés akkor sem volt hiba, ma sem az. Most több öltöny ruhára és több pár cipőre te-

lik, mint a mai felnőttek fiatalágának idején. Nem meglepő, ha egy fiatal szakmunkásnak öt-hat öltöny ruhája és ugyanannyi cipője van. Ezt senki nem rója fel bűnül. A ruha szabása divatok szerint változik. A jampec-viselet pedig nem általános és ezért nem is divat Magyarországon, kirívó ritka számba megy és ezért neveltséges. És éppen neveltséges volta miatt mellőzik a fiatalok, a felnőttek pedig segítsék elő, hogy azok is elmellőzzék ezt a feltűnést jelentő öltözködést, akik ma még hódolnak ennek.

Nagy dolgokat, lelkesítő perspektívát kíván a mi ifjúságunk — állapította meg a tanácskozás. — Lobogó, pezsgő fantáziáját nagy dolgok foglalkoztatják.

Mi éppen olyan korban élünk, amikor nagy tetteket és cselekedeteket kell végrehajtanunk. Korunk és hazánk legnagyobb cselekedete a szocializmus megvalósítása. És ebben a gigászi munkában minden felnőtt és fiatal megtalálja a maga hétköznapi munkájából összehatózó nagy cselekedetét.

Csak hogy a nagy tetteket a hétköznapi egyszerű munkája kovácsolja ki. A szívós, következetes, mindennapi munka nélkül nem lehet elérni olyan eredményeket, amelyek világra szólóak lennének. Egy jól esztergált tengely nagy dolog. Egy új gépkonstrukció, új szövetek gyártása, új konzerváru megbonosítása stb. mind-mind népünk boldogulását szolgálja. Nem elég felemelő érzés ez? De igen.

A tanácskozás résztvevői egyöntetűen állapították meg, hogy a mi rendszerünk boldogulásának alapja a munka. A munka szépségeit és életet fenntartó vonását a felnőttek többsége tudja, de a fiatalok egy része még nem. Ezért a munka becsülete és szeretete ifjúságnak elvő munkának egyik központi kérdése.

Munka nélkül nincs élet, s ebből következően munka nélkül élni lehetetlen.

Az a fiatal, aki felismeri, hogy ő munkájával hasznos tagja a társadalomnak és hogy megélhetési lehetőségét kizárólag a munka biztosítja, az már eljutott az öntudatnak egy igen tiszteletré méltó fokára. E tekintetben a felnőtteknek nagyon sokat kell még tenniük ifjúságunk érdekében.

Szigorú szeretet — ebben összegezték a nevelés módszerét. Keményen megmondani az igazságot akkor is, ha kellemetlen és akkor is, ha kellemes. Elkövetett hibáért felelősségre vonni a fiatalot, de jó munkájáért, eredményes tevékenységéért dicsérni, jutalmazni, becsülni. Ez utóbbi, sajnos, nem mindig történik meg, s ennek meg is van a hátrányos következménye.

Az adott szó, az ígért a felnőttek részéről a fiatalok előtt szent. Sokszor beláthatatlan erkölcsi kárt okoz egy-egy igazgató, főmérnök, művezető, vagy pártvezető-ségi tag, ha megígért dolgot nem teljesít a fiatalok részére. Az adott szó tisztessége a fiatalok nevelésének nélkülözhetetlen eszköze. Az a felnőtt, aki az adott szó jogával visszaél fiatalok között, rombolja a gyermeklelkükben a becsületről alkotott, vagy alkotandó véleményét.

A fiatalok nevelésének társadalmi ügyvé válásában nagy szerepet töltenek be üzemi pártszervezeteink. A szegedi ipari üzemek aktívája egyetért a szegedi párt-végrehajtóbizottság határozatával: mely szerint kötelezi a pártszervezeteket, gondoskodjanak arról, hogy üzemünkben évenként három-négy esetben az igazgató, főmérnök, egyéb fontos gazdasági beosztásban dolgozó jelenlétében tárgyalják meg a KISZ szervezésében az üzemi ifjúság helyzetét, problémáit.

Reméljük, ezek a tanácskozások nagymértékben elősegítik ifjúsági politikánk gyorsabb megvalósulását.

(s. i.)

Köszöntjük a III. országos bizalmi találkozózt

Irta: Juhász József, a Szakszervezetek Megyei Tanácsának elnöke

A szakszervezeti mozgalomban hetek óta folynak az előkészületek a III. országos bizalmi találkozóra. Két nap múlva augusztus 19. és 20-án ülnek össze a megyei találkozózt küldöttei, hogy megtanácskozzák a szakszervezeti mozgalom alapsejtje, a szakszervezeti csoport eddigi munkáját, fejlődését.

A megye üzemében, hivatalaiban, intézményeiben is igen komolyan készültek erre a találkozóra. Küldötteiket bőséges útravalóval látják el az üzemi és a megyei tanácskozások. A mozgalom történetében úgyszólván egyedülálló dolog történt most, amikor a bizalmiak, a műszakiak, a munkacsoportok vezetői, az agrónomusok közösen beszéltek meg a dolgozók gondjait, bajait és az együttműködés problémáit. Ez önmagában is igen jelentős esemény.

A bizalmi tisztség a magyar szakszervezeti mozgalomban közel évszázados fejlődés eredménye. A tőkés elnyomás végzetlen éveiben az osztályérdek felismerésével, bátor hirdetésével emelkedtek ki a munkások közül férfiak és nők, akiknek sokszor üldözöttség, inség, munkanélküliség és börtön jutott osztályrészül. Akkor a bizalmi munka lényege a szembenállás volt az elnyomó osztályok államhatalmával, társadalmi rendjével. Ez a szembenállás természetesen mindenekelőtt az osztályérdek üzemi képviselőinek szembenállása volt. A mestert, művezetőt, munkacsoportvezetőt, intézőt a munkások megbízottjától a minden jón dűskáló, valamint nélkülöző osztályok érekelletéi választották el. Ezek az ellentétek a felszabadulás történelmi tényével, a szocialista haza építése során megszűntek.

A munkáshatalom viszonyai között a bizalmiak a művezetőkkel, a mesterekkel, a agrónomusokkal, s egyéb irányító személyekkel együtt küzdenek a dolgozók felemelkedéséért, intézik munkatársaik ügyes-bajos dolgait, közösen hirdetik, hogy az élet megszüpítéséért az emberek boldogságáért kinek-kinek tudása legjavát kell adnia. Ennek ellenére itt-ott még mindig késik a bizalmiak és a gazdasági vezetők jó kapcsolata, az alapvető érdekek azonosságának felismerése. Sokszor a mesterek, művezetők úgy tesznek, mintha egyáltalán nem is volna a munkásoknak választott képviselőjük. Nagyon elítélendő például a közlekedési üzemekben kialakult gyakorlat, ahol fegyelmi ügyeket úgy tárgyalnak, hogy előtte meg sem kérdezik a bizalmiakat. Gyakori, hogy az üzemekben a bizalmiak meghallgatása, bevonása nélkül készülnek a szabadságolási tervek, áthelyezések, kitüntetések stb. Így azután nem csoda, hogy a dolgozók sokszor az üzemben, a művezetővel egyetértésben elintézhető panaszokkal felsőbb szakszervezeti és állami szerveket keresnek meg.

A bizalmiak és a gazdasági vezetők között szörványosan megteremtett rossz kapcsolat ellenére kezd uralkodóvá válni az együttműködés és a jó viszony. Ahol a bizalmi segít az üzemi rend, fegyvelni ápolásában, felhívja a figyelmét a munkaszervezés fogatékosságára, fejleszti a dolgozók alkotó kezdeményezéseit, ott a kölcsönös megértés és együttműködés nem sokáig várható magára. A Szegedi Textilüzemben elmondották a bizalmiak, hogy a művezetők, a mesterek kikérik a véleményüket a szabadságolási tervek készítésénél, áthelyezésnél. Egy sor helyen beszámoltak a bizalmi

miak arról is, hogy milyen eredményeket ért el a szakszervezeti csoportjuk az anyaggal, szerszámmal és a munkaidővel való takarékoságban, a biztonságos munkafeltételek megteremtésében.

Küldötteink az ország nyilvánosságára előtt is elmondhatják, hogy megyénkben egészségesen fejlődik a szakszervezeti mozgalom. Ebben nagy része van a bizalmiak munkájának. Ezáltal válik a szakszervezeti mozgalom többek között a munkásoknak számontartójává és intézőjévé is. Csongrád megyében a több, mint 2000 bizalmi hasznos tevékenységével lett a szakszervezeti mozgalom az üzemi közelet formálójává. Az iparba, kereskedelembe, mezőgazdaságba évente többszáz új munkás kerül. Ezek előtt a dolgozók előtt a bizalmi munkája az a tükör, mely először mutatja meg részükre a szervezkedés jelentőségét. Tanácskozásaink tanúsítják, hogy a bizalmiak ismerik a munkások személyes problémáit és sérelmeit. Közülük egyeseket már maguk is megoldanak, másokat pedig az üzemi bizottságokhoz továbbítanak. Így válnak a bizalmiak a jogos egyéni érdekek védelmezőivé. Bizalmi találkozóink azonban azt is példázják, hogy a szakszervezeti mozgalom alapsejtjének vezetője nem támogat minden panaszt és kérelmet. Bizony, gyakran meg kell érteni — és ez nem könnyű munka —, hogy évente 4-5 kedvezményes vasúti jegyet adni ma még lehetetlen.

Üdülhálózatunkat sem tudjuk egyelőre az igényeknek megfelelően bővíteni, és hogy általában az igények fejlődése a népgazdaság anyagi erejének viszonylag elég gyors fejlődési ütemét is képes jelentősen elhagyni. Ennek megértése természetesen úgynevezett népszerűtlen feladat. Lehet, hogy ez egy-két esetben sértődöttséget és múló haragot eredményez, de ezt a mi bizalmiaink öntudatosan vállalják, mert megköveteli azt az egyéni és társadalmi érdekek összhangja és felelősen ígéretekkel nem tehetik kockára választóik bizalmát.

Az eddigi tanácskozásokon többször szóba került a bizalmi tekintélye. Ez a kérdés elsősorban abból a szempontból fontos, hogy a választások megkapott bizalmat becsülettel meg kell őrizni, és ha lehet, ezt a nagy politikai és erkölcsi értéket növelni is kell. E tekintetben a közeljövő feladata lesz a bizalmi csoport életének fellendítése. A bizalmiak ki kell kéri a csoport véleményét, amikor el kell dönteni, hogy ki érdemli meg a kedvezményes üdültetést, a szociális ségélyt, a kitüntetést, a jutalmat, kinek a lakásügye a legürgősebb stb. A csoportérdeketlen kell elítélni a mulasztót, a selejtgyártót, a részegeskedőt. Itt kell megtörténni a szakszervezeti tag felvételének is. A választók joggal várhatják el, hogy a bizalmi tájékoztassa őket a felsőbb állami és szakszervezeti munkájáról, a fontosabb határozatokról, rendeletekről, a nemzetközi és belpolitikai eseményekről.

A jelenlegi bizalmi törzsgárdából sokan évek óta becsülettel látják el ezt a sokrétű, felelőségteljes munkát, amelynek továbbfejlesztése a szakszervezeti mozgalom fejlődésének is kulcskérdése. Ezért tekintetünk várakozással a III. országos bizalmi találkozó elé, ahova küldötteink örömmel mennek tanulni és ahová elviszik a felkészülés időszakában összegyűjtött tapasztalataikat.

Szép bútorkat készít, vásári pavilonokat díszít a szegedi Dekorációs és Vegyes-Faipari Vállalat

Vajon, ki tudja azt Szegeden, hogy a Dekorációs és Vegyesfaipari Vállalat, melynek székhelye a Klauzál tér 7. szám alatt van, 110 emberrel dolgozik, s hogy ott többek között rekamékat, kombináltszekerényeket és foteleket készítenek?

A vállalat faipari, díszítő, festő és kézimunka részlegét fogja össze. A faipari részleg a város két helyén üzemel. A Kistisza utca 6 és a Klapka tér 1 szám alatt. Mindkét helyiséget néhány hete kapta meg a vállalat.

Modern gépek

A Kistisza utcai üzemben egyszerű modern gépekkel dolgoznak. Most vásároltak negyvenezer forintért egy kombinált áteresztő gyalogépet, és új a szalagsziszolójuk is. Jelenleg a honvédség részére javítási munkákat végeznek, de emellett szép fényezett bútorkat is készítenek. A Klapka tér 1. szám alatt jelenleg a bútorkat festik.

Fennállásuk — 1957. február 1. — óta közel 200 darab 2-3 ajtós szekrényt, több fényezett kombináltszekerényt, 100 sezlont, 300 matracot készítettek. Néhány hete tértek át a sezlonszítésről a rekamékat gyártásra. Az első darabok már elkészültek. Ezt rövidesen láthatják a város dolgozói a vállalat bemutató kiállításán.

A mezőgazdasági kiállításon

A díszítő részleghez tartoznak a kirakatrendezők.

Ezek az emberek bejárják az ország egész területét. Rajtuk kívül csak egy hasonló vállalat van Budapesten, de az csak Budapest kereskedelmét látja el, ezért kell a szegedieknek városról városra vándorolniuk. Az OFO-TÉRT, az Ora- és Ékszer Vállalat kirakatait az egész országban ők rendezik. Szegeden az előbb említett vállalatok kívül az Ajándékbojt izléses kirakatait készítik ők.

További tervek

A vállalat terve szerint a harmadik negyedévben 40 darab rekamékat, a negyedik negyedben pedig a Szegedi Kiskereskedelmi Vállalat megrendelése alapján 70 darab festett, háromajtós szekrényt készítenek. Még ebben a hónapban megnyitja a vállalat a Kállay Ödön utcában a szegedi asszonyok által igényelt kézimunka-szaküzletét.

A Dekorációs és Vegyesfaipari Vállalat csak növeli a jól dolgozó tanácsi vállalatok tekintélyét. Az 1958-as első fél éves munkájuk alapján már 12 napi nyereségszámításra számíthatnak a vállalat dolgozói.